

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Гзз1 4/2016
16.03.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужилаца Т.С. и малолетног С.С., чији је законски заступник Т.С., обоје из Б., као правних следбеника пок. Б.С., бив. из Б., чији је пуномоћник И.С.Г., адвокат из Б., против туженог С.Ј. из Б., чији је пуномоћник М.Н., адвокат из Б., одлучујући о захтеву за заштиту законитости туженог – С.Ј., који је изјављен против пресуде Другог основног суда у Београду П 56346/10 од 25.04.2014. године, у седници одржаној 16.03.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости туженог С.Ј., изјављен против пресуде Другог основног суда у Београду П 56346/10 од 25.04.2014. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 56346/10 од 25.04.2014. године ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца – противтужених, па је обавезан тужени – противтужилац С.Ј. да тужиоцима – противтуженима Т.С. и мал. С.С., солидарно плати 8.455 евра са каматом по стопи коју прописује Европска централна банка почев од 17.07.2006. године до исплате у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим су тужиоци – противтужени тражили да суд обавезе туженог – противтужиоца С.Ј. да тужиоцима – противтуженима Т.С. и мал. С.С., на износ досуђеног главног дуга плати камату по стопи коју прописује Европска централна банка почев од 16.06.2006. године до 16.07.2006. године у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, а што би тужени – противтужилац био дужан да учини у року од 15 дана по пријему пресуде; ставом трећим изреке, одбијен је противтужбени захтев којим је тужени-противтужилац С.Ј. тражио да суд утврди да не постоји правни однос правног претходника тужилаца – противтужених, пок. Б.С. бив. из Б. и туженог – противтужиоца из уговора о зајму на новчани износ од 8.455 евра према изјави туженог-противтужиоца Ов. бр.1531/06

овереној пред Четвртим општинским судом у Београду 16.06.2006. године, као неоснован; ставом четвртим изреке, одбијен је противтужбени захтев којим је тужени-противтужилац тражио да суд утврди да је ништав усмени уговор о зајму закључен између правног претходника тужилаца – противтужених и Б.С. и туженог-противтужиоца на износ од 8.455 евра закључен у Београду, дана 16.06.2006. године према изјави туженог-противтужиоца Ов. бр.1531/06 овереној пред Четвртим општинским судом у Београду од 16.06.2006. године; ставом петим изреке, одбијен је противтужбени захтев којим је тужени – противтужилац тражио раскид усменог уговора о зајму закљученог између правног претходника тужилаца – противтужених Б.С. и туженог-противтужиоца на износ од 8.455 евра, закључен у Београду 16.06.2006. године према изјави туженог – противтужиоца Ов. бр.1531/06 овереној пред Четвртим општинским судом у Београду 16.06.2006. године; ставом шестим изреке, одбијен је противтужбени захтев којим је тужени – противтужилац тражио да суд утврди да је неистинита изјава туженог-противтужиоца Ов. бр.1531/06 оверена пред Четвртим општинским судом у Београду 16.06.2006. године, као неоснован; ставом седмим изреке, одбијен је противтужбени захтев којим је тужени-противтужилац тражио да суд обавезе тужиоце – противтужене Т.С. и мал. С.С. да туженом – противтужиоцу на име повраћаја стеченог без основа солидарно плате 14.900 евра са каматом по стопи коју прописује Европска централна банка почев од 13.02.2008. године до исплате; ставом осмим изреке, одбијен је компензациони приговор туженог- противтужиоца С.Ј. као неоснован; ставом деветим изреке, обавезан је тужени – противтужилац да тужиоцима – противтуженима солидарно накнаде трошкове парничног поступка од 177.276,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5097/14 од 06.05.2014. године ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П 96346/10 од 25.04.2014. године, у делу става првог изреке којим је обавезан тужени да тужиоцима на име дуга солидарно плати 8.455 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, као и у ставу трећем, четвртном, шестом, седмом, осмом и деветом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Другог основног суда у Београду П 56346/10 од 25.04.2014. године у преосталом делу става првог изреке, тако што је обавезан тужени да тужиоцима на име дуга солидарно плати затезну камату на износ од 8.455 евра по стопи Европске централне банке почев од 17.07.2006. године до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године на износ од 8.455 евра камату по стопи предвиђеној Законом о затезној камати до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате у року од 15 дана од пријема преписа пресуде.

Дописом ГТ I број 376/15 од 21.08.2015. године Републичко јавно тужилаштво обавестило је Други основни суд у Београду и подносиоца предлога за подизање захтева за заштиту законитости да није подигнут захтев за заштиту законитости у овом спору.

По добијању обавештења Републичког јавног тужиоца, тужени С.Ј. је изјавио захтев за заштиту законитости против пресуде Другог основног суда у Београду П 56346/10 од 25.04.2014. године у ставу првом, трећем, четвртном, петом, шестом, седмом, осмом и деветом изреке, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5097/14 од 06.05.2015. године, у првом ставу изреке и преиначена у другом ставу изреке.

Одлучујући о дозвољености захтева за заштиту законитости на основу члана 421. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да изјављени захтев није дозвољен.

Чланом 417. Закона о парничном поступку, прописано је да јавни тужилац може подићи захтев за заштиту законитости због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. така 5. овог закона.

Закон о парничном поступку у члану 361. став 2. тачка 5. прописује да битна повреда одредаба парничног поступка увек постоји ако је противно одредбама овог закона суд засновао своју одлуку на недозвољеним располагањима странака (члан 3. став 3.). Чланом 3. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да суд неће дозволити располагања странака која су у супротности са принудним прописима, јавним поретком и правилима морала.

Закон о парничном поступку у члану 418. прописује да, уколико јавни тужилац не подигне захтев за заштиту законитости у роковима предвиђеним законом, странка која је поднела предлог, овлашћена је да у року од 30 дана од дана пријема обавештења да јавни тужилац неће изјавити захтев за заштиту законитости сама изјави овај правни лек.

Међутим, ценећи разлоге истакнуте у захтеву за заштиту законитости, Врховни касациони суд је утврдио да се овај ванредни правни лек изјављује због повреда одредаба Закона о парничном поступку, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Формално позивање на повреду члана 361. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку није од утицаја, јер се у захтеву не указује која су то недозвољена располагања странака у судском поступку на основу којих је донета побијана пресуда.

Обзиром да захтев за заштиту законитости није изјављен из разлога који је прописан чланом 417. Закона о парничном поступку, то значи да захтев туженог није дозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 421. став 2. у вези члана 404. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**